Dorel Andrieş
POVESTIRI

Căpitanul

Terminase şef de promoţie „Academia militară" şi avea posibilitatea de a lucra direct în Ministerul Apărării Naţionale la biroul tactic de organizare şi tehnică de luptă. Profesorul de topometrie-topografie şi cartografie l-a remarcat dintru început ca fiind expert în întocmirea hărţilor şi tacticii militare. De copil a îndrăgit istoria, matematica şi fizica. Studiase în amănunt toate luptele şi războaiele lumii de la Odiseea până la Războiul din Vietnam. Pe Napoleon îl diviniza şi întrucâtva îşi dorea măcar un sfert din geniul caporalului împărat. Cu băieţii din cartierul unde locuia organiza săptămânal „lupte de desant şi de gherilă", iarna construiau cazemate şi tranşee din zăpezile înalte şi pufoase ale copilăriei sale fericite. Visul de a ajunge ofiţer i s-a împlinit, trudind şi studiind fără întrerupere, dormea puţin şi adânc odihnindu-şi în cel mult patru ore (a studiat tehnici yoga pentru asta) mintea şi trupul, rămânându-i astfel mai mult timp pentru studiu şi lecturi. Era atât de pasionat, studiind hedonic, programându-şi timpul la secundă, organizat până în cel mai mic amănunt. De când avea zece ani îşi făcuse singur program de viaţă ca la armată, stilul cazon ajutându-l să atingă cu precizie de ceasornic toate ţelurile pe care şi le propunea. Adolescent fiind primul lucru pe care şi la interzis a fost acela de a nu pierde vremea cu fetele cum toţi colegii şi prietenii săi (care nu erau prea mulţi, de regulă bieţi serioşi ca şi el) investiţie care i-ar fi luat inutil timp din timpul său atât de scurt şi de preţios. Abia în anul III de facultate şi-a permis, dar tot în felul său milităresc, să se îndrăgostească nebuneşte dar în acelaşi timp calculat şi măsurat, de Iulia, colega sa de la grădiniţă şi până în clasa a IV-a când a plecat cu părinţii în alt oraş. Venind vacanţele şi de sărbători la bunici care locuiau la două case mai încolo. Era o fată foarte frumoasă, inteligentă, ochii negrii erau mari şi vii ca două mărgele jucându-i neastâmpăraţi şi fără odihnă sub două sprâncene larg arcuite pe fruntea rotundă şi înaltă, cât el de statură, veşnic veselă şi pusă pe şotii şi ghiduşii – fericirea întruchipată. „Cornele, de când m-a aşezat prima oară doamna educatoare lângă tine am ştiut că-mi placi şi te admiram

cum te jucai cu soldaţii de plastic şi toate armele alea de jucărie care-ţi cădeau în mână. Mi-ar fi plăcut să fim mai apropiaţi, să mă primeşti în lumea războaielor tale, eu să fiu Elena şi tu Peride din Troia. Dar nu se putea apropia nimeni de visurile tale!" Era studentă în an terminal la biologie şi se pregătea să-şi susţină licenţa, când deodată, după doi ani de aşteptare, de când el în sfârşit a văzut-o şi s-a fript, ca fluturele aşezat pe lampa de iluminat încinsă, a cerut-o în căsătorie. Şi-o doreau în egală măsură amândoi. În tot acest timp cât a durat idila, până la momentul fast al cununiei, îşi scriau zilnic câteva rânduri, iar când se făcea de un plic şi-l expediau grabnic. La telefon vorbeau doar duminica, de întâlnit numai în vacanţe se putea. Cererea în căsătorie a venit neaşteptat şi inedit. „Gata, dacă vrei, de astăzi, eşti soţia mea. Te iubesc". N-au trecut nici două ore după discuţia avută la telefon cu el când i-a sosit telegrama fulger. Nesemnată, neanunţată, ne nimic. „Ce l-o fi apucat doar nitam-nisam şi aşa?! Hm!" Puse mâna pe telefonul public, introduse fişa de 25 de bani şi sună la acelaşi număr al internatului. La celălalt capăt al firului răspunse baritonal ofiţerul de serviciu care, respectuos o rugă să aştepte până ce-l găseşte. A strigat doar odată „Sublocotenent Bordeianu la telefon". Şi Cornel a fost din „doi paşi şi trei mişcări" la receptor. Ştia dinainte cine-i şi fără niciun fel de introducere, gâfâind, a întrebat sec şi direct „Da? sau Nu?" Buimăcită şi mai tare de atitudinea lui, de această dată, parcă vrăjită – uitase tot ce voia să-l întrebe – a răspuns ca hipnotizată „Da! cum să nu. Da!"

Refuzase politicos invitaţia de a lucra în minister – ca şef de promoţie putea opta pentru orice post din cele anunţate disponibile – preferând funcţia de locţiitor al comandantului de companie, a unui batalion de infanterie din oraşul natal, unde Iulia primise catedră la un liceu de matematică-fizică. Se putea face carieră şi aici poate chiar mai lesne, cu perspective şi mai largi la un moment dat, practica militară, lucrul cu soldaţii şi subordonaţii, studiul laborios secondat de experienţă fiindu-i un bun aliat. Dar mai presus de toate pasiunea pătimaşă pentru Iulia. Nu avusese de-a face cu alte fete sau femei şi nici nu şi-o dorea. Iulia şi cariera erau singurele sale aspiraţii. Unitatea militară i-a pus la dispoziţie un apartament de serviciu cu trei camere, două băi, bucătărie, şi două balcoane largi şi spaţioase unde se refugia în studiul tacticilor de luptă. Cu totul excepţional, în mai puţin de trei ani a fost avansat în grad de căpitan şi i s-a încredinţat conducerea

Companiei 1 infanterie, a regimentului. Felicitările şi urările le-a primit fără prea mare entuziasm. Erau rodul unei munci neîntrerupte. Aplicaţie, instrucţie, misiuni. După alţi 3 ani a fost numit prin ordin de zi al Ministrului, la solicitarea comandantului, şef al „Biroului pentru Pregătire Tactică" al Regimentului Mecanizat Amfibie, funcţie de colonel plin sau chiar general maior. În acelaşi timp îşi pregătea lucrarea pentru avansarea în grad de maior. Tot excepţional dacă ţinem cont că avansările în grad se fac la 5 ani, alţii stând la coadă şi mai mult. În noua funcţie, care i se potrivea ca o mănuşă, deşi avea nostalgia lucrului cu oamenii de care într-un anumit fel se ataşase, a excelat cum se şade bine militarului de carieră. Iulia îşi dăduse şi ea între timp definitivatul în învăţământ pregătindu-se pentru obţinerea gradului didactic II. Deşi mereu pe drumuri – două-trei deplasări pe lună la Minister cu corespondenţă secretă, întâlniri, schimburi de experienţă, seminarii, simpozioane, ducea o viaţă destul de liniştită alături de soţia sa. Copii nu aveau stabilind de comun acord ca abia după vârsta de 30 de ani, când vor fi oarecum realizaţi, să-şi permită şi „luxul" acesta. Până atunci dragoste, muncă, studiu şi tutun. „Dacă dragoste nu e nimic nu e". Numai că aici erau de toate mai puţin copii. Dar vine şi timpul lor.

Eleva ei preferată Cristina, o fată simplă şi modestă de la ţară, teribil de frumoasă şi inteligentă, terminând prima fiecare an şcolar, era acum studentă la litere. Purtau corespondenţă şi vorbeau la telefon. Nu era dată ca venind în vacanţă Cristina să nu treacă pe la „doamna – nu tovarăşa – dirigintă" cu o floare şi un zâmbet. La o ceaşcă de cafea, o fructă, un dulce sau un pahar de suc, povesteau tot ce le venea. Văzându-le ai fi spus că sunt cele mai bune prietene. Şi de ce nu, poate chiar erau. În ajunul Anului Nou, Cristina a sunat la „doamna" să întrebe dacă s-ar simţi deranjată să-i facă o vizită. „Vai dragă! se poate! mai încape vorbă! Te aştept!" „Dar ştiţi – continuă fata parcă neîndrăznind – ai mei de acasă mi-au pus ceva pentru fratele meu mai mare care lucrează ca inginer la Uzina Electrică şi vă roagă să acceptaţi şi dumneavoastră o mică atenţie în semn de respect şi recunoştinţă!" „Nu trebuia dragă să se deranjeze săracii, ştii că avem de toate, dar dacă insişti hai urcă". „Numai că ştiţi – nu pot cără singură bagajul şi l-am rugat pe fratele meu să mă ajute!..." „Hai dragă fii serioasă şi veniţi odată că acuşi e Revelionul". Cornel era cu câţiva colegi plecat să tragă vinul pentru trecerea anului în recipiente mai

mici şi inevitabil trebuia degustat aşa că sau mai îndelungat puţin lucrurile. Ea tocmai scotea o prăjitură din cuptor când s-a auzit soneria. „Intraţi că e descuiat. Cristina tu ştii casa aşa că faceţi-vă comozi. Imediat vin şi eu!" Căldura cuptorului şi efortul făcut pentru gătelile de revelion, deoarece aşteptau musafiri, i-au îmbujorat foarte tare obrajii, care ca şi părul puţin dezordonat o făceau neasemuit de frumoasă şi apetisantă. Şorţul înflorat îi strângea foarte bine talia de manechin. Doar papucii de casă erau puţin cam mari.

Cornel cu alţi patru colegi – urmau să petreacă împreună revelionul – s-au dus la badea Gheorghe în beci unde aveau fiecare câte un butoiaş de câte o sută de litri de vin pentru sărbători şi alte evenimente de peste an. În fiecare toamnă plecau cu maşinile la podgorie la Panciu sau Cotnari pentru a cumpăra struguri şi alegeau bobiţă cu bobiţă nectarul parfumat al lui Bahus. Licoarea obţinută era mai apoi pusă la păstrare în butoaie de stejar cumpărate de la munte. Din tescovină făceau ţuică trasă de două ori. În acest timp soţiile puneau murături şi conservate pentru iarnă. De fiecare dată acest ritual al vinului se lăsa cu o masă pe cinste. Cumpărau un cârlan mai gras pe care-l făceau la proţap şi-l stropeau cu vinul care mai rămăsese de anul trecut şi chiar cu un pahar cu ţuiculiţă. De această dată ghinionul i-a urmărit la întoarcere când Gelu, cu a cărui maşină s-au deplasat, a avut de făcut o pană de cauciuc şi lăsase roata de rezervă acasă pentru a crea mai mult spaţiu recipientelor cu vin şi murături şi brânză la borcan. Le-a luat mai bine de o oră până să poată pleca. Ajuns acasă Cornel îşi sărută pe frunte soţia care tocmai apropiase binişor din treburi şi urma să se piardă prin garderobă nefiind hotărât ce să îmbrace şi ce bijuterii să-şi pună la petrecerea revelionului. La uşă sunau în continuu urători pe care îi recompensa cu bani şi mere şi prăjituri. Între timp au trecut pe la ea şi un grup organizat de elevi ai şcolii care locuiau în oraş şi treceau cu urări anume întocmite pentru fiecare profesor în parte de unii dintre şcolarii mai talentaţi. Au dat câteva telefoane cu urări de anul nou cunoscuţilor, rudelor şi prietenilor. La or 21.30 trebuia să fie prezenţi la Revelionul cadrelor militare din garnizoană unde urmau să închine un pahar de şampanie, primind urătura soldaţilor care era de fiecare dată un deliciu, dacă ţinem seama că aceştia erau veniţi din toate colţurile ţării, aducând cu ei fiecare parfumul zonei din care venea, în stilul său. La 23.15 trebuiau să fie la ei acasă unde aşteptau musafiri. La şi jumătate erau

cu toţii adunaţi. Bărbaţii discutau, râdeau şi glumeau în timp ce doamnele aşezau masa Revelionului. Şi de această dată distracţia a fost o reuşită începând cu toţii noul an mulţumiţi şi plini de speranţe.

Într-una din zile venită de la şcoală – era o primăvară splendidă, admirase din plin natura pe drumul de la serviciu până acasă – găsi în uşă factura cu suma de plată pentru energia electrică. Intră în casă luă bani potriviţi şi plecă la Oficiul încasări-plăţi a Uzinei Electrice. Înaintea ei mai erau vreo 20 de persoane. Pe moment regreta că nu lăsase treaba aceasta pe a doua zi de dimineaţă când toată lumea pleacă la serviciu şi ar fi fost mai liber. Se aşeză la rând gândind la parfumurile şi frumuseţea naturii reînviate. Când rândul aproape se înjumătăţise simţi deodată respiraţia cuiva la ureche şoptindu-i cald şi politicos „Stimată doamnă profesoară vă sărut mâna şi vă invit să veniţi după mine!” Ridicase ochii din mozaicul multicolor al sălii şi privindu-l îi întâlni faţa cu expresia aceea caldă şi veselă, ochii verzi sub două sprâncene largi şi negre. Îl recunoscu imediat. Era fratele Cristinei care lucra ca inginer la Uzina Electrică. „Nu se cade să staţi la o asemene aglomeraţie. Vă rog frumos să mă însoţiţi. Acum am sosit de la o avarie şi mă duc să las şefului raportul apoi sunt liber să vă conduc până acasă, dacă nu vă deranjează. Până când fata de la ghişeu vă emite chitanţa sunt înapoi”. Cu pas hotărât şi apăsat, ca unul care ştie ce are de făcut, de unde vine şi unde se duce, plecă grăbit să lase hârtiile pe biroul şefului şi în trei minute era înapoi cu geanta diplomat gri în mâna stângă, cu cealaltă strângând mâinile celorlalţi colegi pe lângă care trecea salutându-se cu ei jovial şi cu zâmbetul pe buze, având câte o propoziţie sau o frază pentru fiecare din ei, răspunzându-le sau întrebându-i de una sau alta, aşa în goana calului, cum se zice. „Stimată doamnă profesoară cred că aţi aflat de Cristina că se pregăteşte să plece la Paris în vederea obţinerii masteratului, iar Editura are în şpalturi cartea ei de poezii în ediţie bilingvă, cu o prefaţă a unui mare critic literar! Cuminte şi harnică şi talentată fetiţa asta. Nu-mi pare rău că am ajutat-o. Are stofă! Măcar de-ar avea şi noroc!…”

— Ţin să vă mulţumesc pentru ajutor mai întâi de toate, pentru că ajunsesem să nu mai suport aglomeraţia şi căldura dinăuntru. Despre Cristina ştiam că pleacă în Franţa, dar despre carte nu mi-a spus nimic. Probabil ţine să-mi facă o surpriză invitându-mă când se va face lansarea oficială şi mi-o va oferi cu autograf. Aşa că să nu-i dezvăluim deocamdată că am aflat lăsându-i bucuria neştirbită până la

momentul lansării. Încă o dată vă mulţumesc pentru tot şi dacă vreodată vă pot fi de folos cu ceva aş fi bucuroasă să apelaţi. La revedere!

— La revedere şi salutări domnului căpitan, care în curând am auzit că va fi avansat şi în grad şi în funcţie. Se vorbeşte mult prin cercurile noastre de prieteni despre dumnealui. Unii zic cum că s-ar putea să fie numit şeful statului major pe garnizoană, alţii că este aşteptat la Minister să preia conducerea unui birou important. Succes şi să auzim de bine. La revedere!

Cornel sună anunţând-o că mâine dimineaţă trebuie să plece la capitală cu corespondenţă. Pregăti totul în cele mai mici detalii şi se aşeză la masa de lucru corectând de zor lucrările de control ale elevilor, apoi pregăti lecţiile pentru ziua următoare.

În după-amiaza unei duminici de mai, zi frumoasă şi îmbietoare la ieşire în natură, Iulia şi Cornel se plimbau pe aleile parcului municipal, când la un moment dat se trezesc salutaţi de Mircea Ionescu, fratele Cristinei ieşit şi el la plimbare cu soţia şi copilul de 5 anişori. După câteva schimburi de cuvinte şi prezentările de rigoare au stabilit să meargă împreună pe terasa parcului, aflată la etajul superior al cofetăriei, unde se puteau servi mititei şi bere stând la o masă cu umbrelă. La despărţire strângeri şi sărutări de mâini, urări de bine, schimburi de numere de telefon şi în final au hotărât să meargă împreună peste două săptămâni la lansarea oficială a cărţii de poezii a Cristinei.

Lume multă, profesori, cadre universitare, studenţi, critici, membrii ai cenaclurilor din oraş şi pasionaţi de lectură din urbea universitară umpleau aula facultăţii de litere. Se lansau concomitent alte două cărţi, una a decanului şi cealaltă a unui conferenţiar. Felicitări, autografe şi de ce nu partea a treia cu cafea, gustări şi un pahar de vin adus de fratele Cristinei de la ţară. Se discuta mult, grupuri, grupuri. Încetul cu încetul plecau fiecare la treburile sale. Fiind seara zilei de vineri Cornel şi Mircea au decis că n-ar fi rău să mai întârzie prin centrul universitar până pe duminică la prânz, propunându-şi să petreacă weekendul împreună. Şi unde mai pui că ar face şi o bucurie Cristinei. S-au grăbit să dea fuga la un hotel din apropiere unde au rezervat două camere vecine. Au întârziat până spre miezul nopţii pe terasa restaurantului hotelului după care au continuat discuţiile în cameră.

De ziua Irinei când a împlinit 30 de ani, Cornel a închiriat pentru sărbătorită „Mansarda" hotelului-restaurant cel mai luxos din oraş. Au invitat rudele, prietenii şi colegii cei mai apropiaţi. „Mansarda" Era concepută pentru a satisface nevoia de repaus a mai marilor de la partid care veneau prin oraş cu diferite treburi, trimişi de sus sau de capul lor. Era o sală încăpătoare, pentru 50 de persoane, cu mese şi scaune tapiţate din stejar frumos lucrate de meşterii cei mai buni. Lambriuri tot de stejar sculptat, perdele şi draperii din catifea şi mătase, lumini multicolore peste tot, dispuse de jos în sus, pe pereţi şi în tavane. Oglinzi de diferite forme şi mărimi toate din cristal înflorat; flori şi arbuşti exotici. Într-un colţ al încăperii era o fântână arteziană din lespezi, sticlă, apă şi lumini albastre şi verzi. Două separeuri flancau sala, unul îmbrăcat în lambriuri capitonate cu catifea verde, celălalt cu albastru. Dintre toate florile primite coşul cel mai frumos aranjat şi mai deosebit era cel adus de familia inginerului Ionescu. După ce s-au mai încins puţin spiritele şi lumea a început a dansa – se ajunsese la stadiul al doilea de beţie (cum se spune), când discutau în grupuri restrânse şi dansau. Muzica era grozavă, tocmai potrivită pentru un asemenea moment, angajaseră cel mai bun DJ din discotecă. Luminile intense au fost schimbate cu altele care trebuiau să dea clar obscurul atmosferei de discotecă, de intimitate. Mircea o invită la dans pe sărbătorită după ce primi acordul dezinvolt al căpitanului fiind deja buni prieteni. Era o melodie lentă care se dansa legănat, partenerii îmbrăţişându-se, contopindu-se de parcă erau amândoi unul. Şoptindu-i ceva la ureche inginerul Ionescu îi căuta privirea. Deodată ea a ridicat capul din pieptul lui şi-l privi drept în ochi, cu privirea aceea a unei căprioare în captivitate, care parcă cerea îndurare. Faţa ei mereu veselă şi zâmbitoare până atunci suferise o transformare radicală. Luase mina aceea de om suferind de ceva, cu ochii umezi, nu înlăcrimaţi, care trădau parcă alte dorinţe, inima începuse să-i bată şi mai tare, sânii voluptuoşi nu-şi puteau stăpâni tremurul, buzele întredeschise şi senzuale parcă pregătindu-se să ofere sărutul cel mai cald şi frumos şi violent. Nimeni dintre cei prezenţi nu observase schimbarea, doar el care cu înlănţuirea lor era hipnotizat, copleşit. Deodată se trezi bătut pe umăr şi vocea baritonală a unui bărbat voinic şi vesel, era comandantul regimentului, ceru permisiunea de a face şi el un dans cu doamna sărbătorită. Erau salvaţi!

Cornel era din ce în ce mai ocupat, mai nervos şi plecat mai tot

timpul. Ea îşi vedea de rutina zilnică, şcoală, casă, cumpărături, bucătărie, spălat, călcat, valize. Ceva parcă se schimbase în vieţile lor şi luau o întorsătură nedorită. Devenise viaţa pentru ei un fel de tortură; acelaşi program plictisitor şi enervant. Mai rămânea să programeze ora şi ziua şi locul când vor procrea un copil care i-ar mai fi scos din monotonie. Dar nici nu se ştie dacă-şi doreau prea mult asta. Nici nu ştiau ce-şi doreau de fapt, prinşi de treburile cu care se obişnuiseră. Prietenii şi distracţiile deveneau o povară.

— Irina, trebuie să ne vedem urgent! – se auzi de la celălalt capăt al firului vocea gravă a lui Mircea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă mirată şi afectată Irina, îmbujorându-se.

— Nu s-a întâmplat nimic, doar că trebuie să-ţi vorbesc!

— Bine, te aştept, vino!

După niciun sfert de oră, Mircea fu la uşa familiei Bordeianu, transpirat, gâfâind şi cu un buchet de flori în mână. Locul de unde ţinea acest buchet era nefiresc de mototolit. Se vedea că cel care-l purta era din cale-afară de emoţionat şi nervos. Părul ciufulit, cămaşa şifonată, la guler, în locul unde cravata stătea largă şi într-o parte. Roşu la faţă, i se vedeau urmele lacrimilor şi ochii tulburi trădau o mare suferinţă, o mare frământare şi neliniște.

— Iartă-mi deranjul dar nu mai pot! Nu mai ştiu ce să fac. Mi-am pierdut uzul raţiunii… Ea l-a prins şi la tras în casă ferindu-l de ochii şi urechile indiscreţiei vecinilor foarte vigilenţi. A izbit uşa repede după el astupându-i gura şi vorbele cu sărutări violente, senzuale, nebuneşti.

— Taci! Taci! Taci! Ştiu! şi eu te iubesc, şi eu trec prin ce treci tu, taci iubitule, taci!…

Nici n-au apucat să-şi dea seama când au ajuns în dormitor lăsând în urmă, de la intrare până la pat tot ce aveau pe ei, într-un ritual sălbatic şi primitiv.

— Nimeni şi nimic de aici încolo nu mi te mai poate lua. Şi mort nu mă las de tine. Nu-mi pasă de consecinţe, atâta ştiu că te iubesc, că te-am căutat de-o viaţă, iar acum când te-am găsit, nimic nu-mi dă dreptul să te mai pierd. Eşti a mea şi numai a mea; jumătatea cealaltă a jumătăţii ce sunt, fiinţa fiinţei mele, sufletul meu pereche.

— Nu ştiu dacă ai înţeles, dar din secunda când te-am văzut alături de sora ta am înţeles că nu este departe clipa… Totuşi să cântărim puţin situaţia aşa cum este. Deocamdată m-am dăruit ţie cu

totul cum n-am făcut-o în viaţa mea. Afară de soţul meu, deşi m-am mai plimbat cu alţi bărbaţi elevă, mai apoi studentă fiind, n-am cunoscut alt bărbat. Poţi fi fericit de izbânda ta. Mi-ai stârnit în suflet şi în trup dorinţe pe care nu le-am cunoscut până să te întâlnesc. Din prima clipă m-am simţit fructul oprit spre care-ţi concentrai toată atenţia şi energia. Când te-am cunoscut mai bine am ştiut că nu eşti dintre cei care se mulţumesc doar să privească şi să se consoleze cu ideea că nu le este destinat. Da am ştiut că vei obţine ce-ţi doreşti pentru că mi-o doream în egală măsură. Totuşi puţină cumpătare n-ar strica. Tu ai o soţie însărcinată care în scurt timp v-a da naştere unui copil. Ai deja un băieţel de 5 ani şi ceva, din câte cunosc relaţia voastră decurge normal şi ar fi păcat să-ţi strici viaţa şi familia pentru o nebunie care oricum nu are niciun viitor. El tăcea, plângea şi asculta, abia putând îngâna cu glas stins. Nu! Nu! Nu – te iubesc, te iubesc… Să rămână cum că a fost un moment de rătăcire, o aventură trecătoare. Da! Şi eu te iubesc dar asta nu-mi dă dreptul să distrug atâtea suflete, să ajung subiect de discuţie pentru toată lumea, să nu pot ridica nicicând ochii din pământ, să fiu dispreţuită, să mi se bage pumnul în gură ori de câte ori aş avea ceva de spus. Cu un dram de luciditate şi înţelegere putem depăşi momentul acesta. Pasiunea ta pătimaşă m-a adus aici. Am crezut că odată atins idealul acesta, împlinindu-ţi dorinţele ne vom potoli şi linişti spiritele putând fiecare să-şi continue viaţa sa, lupta aceasta nesfârşită cu morile de vânt. Şi până în final cu ce-am putea îmbunătăţi mai mult existenţa aceasta. Într-o lume ingrată şi rece, preocupată doar de când se mai aduce ulei şi zahăr la alimentară să prindem din timp un loc; să te scrii pe listă la butelie şi să pierzi nopţile aşteptând maşina de la PECO; să suporţi toate bârfele din cartier şi să saluţi politicos persoanele cele mai nesuferite de pe mapamond pentru că sunt ruda nu ştiu cărui baştan de la partid, să nu-ţi lipsească din casă lumânările pentru orele când se ia curentul, să vezi la televizor aceleaşi imagini ucigător de plictisitoare cu tovarăşul şi tovarăşa în vizite de lucru printre muncitori cu salopete la dungă şi soldaţi cu ţinută „ştoc” şi sumedenie de cântece patriotice şi revoluţionare, să dai note explicative unor şefi „mai proşti decât permite legea” făcuţi la „apelul bocancilor” (din cioban, plugar şi tractorist – profesor de română, istorie şi geografie) pentru dobitocii pe care trebuie să-i laşi corigenţi sau repetenţi deoarece chiar nu ştiu cât fac doi plus doi şi-ţi răspund că mai greu decât un chil de cuie este

un chil de lână, ştie el asta pentru că tată-su are acasă două-trei sute de oi şi împinge coş şi pielicele să-i facă cu şcoală, sau că un imbecil pe care l-ai lăsat corigent la bilogie în anul trei, ajuns mare căcat la securitate vine şi te fute de-ţi sar capacele că nu ştiu ce ai fi strecurat elevilor când le predai la Anatomie despre vagin, penis şi fecundare. Că dai elevilor explicaţii denaturate care contravin normelor şi directivelor partidului stricând imaginea „omului nou" văzut de Ceauşescu ca o legumă, ca un robot întunecat la minte, îndoctrinat şi îndobitocit, mai prost ca noaptea. Inevitabil aflându-se de relaţia noastră am fi excluşi din colectiv pentru imoralitate de curvele alea de lux, de pe la inspectorat care se călăresc toată ziua cu mârlanii de la minister. Ce să le explici că bărbatu-meu nu vede decât tancuri şi avioane şi bombe, dealuri şi văgăuni unde să-i căsăpească pe alţii? Să-i prindă în ambuscadă? Că şi-a programat sămânţa roditoare de progenituri pentru secolul următor când n-o să mai poată face copii nici aghiotantul personal? Că pleacă luni şi se întoarce vineri frânt, iar sâmbătă şi duminică se îmbată ca porcul cu alţi căpcăuni de teapa lui care-l îndeamnă să meargă la curve, să mai schimbe şi el gaura, ca toţi ofiţerii care se respectă că doar o viaţă are şi o boată-n cur? Ce să le spun că odată nu mi-a adus măcar o floare sau curul găinii? Că dintr-un înger de faţă am ajuns ca o babă arghirofilă care până acum n-a avut orgasm în viaţa ei? Că visam la o viaţă fericită şi o familie normală ca tot omul? Ce să explic putorilor ăstora de doi bani care n-au auzit despre dragoste decât dintr-o poezie de „Minulescu" despre „cheia ce-am uitat aseară"… Despre ce moralitate trebuie să dăm socoteală când tovarăşul căpitan, acuşi maior, sau ce dracu' lor mai face ăştia, mi-a călcat sub blanchiurile de la bocancii ăia împuţiţi toate visele şi aspiraţiile? Tu ce-ai să-i spui neveste-tii? Că nu ţi-a convenit zestrea cu care a trimis-o mă-sa de acasă – că numai de asta vorbeşte. Că nu-ţi mai plac ochii ei albaştri-spălăciţi şi sprâncenele de spân? Că-ţi face copii pe bandă rulantă să te ţină veşnic legat de gât? Că nu ştie nici să gătească nici să se îmbrace? Că este isterică şi geloasă? Că s-a făcut ca o balenă? Asta ai de gând să-i spui? Că mă iubeşti pe mine pentru corpul meu frumos de manechin care în scurt timp nu te va mai satisface?

— Pentru Dumnezeu Irina încetează cu prostiile. Ştii tot atât de bine ca şi mine că amândoi suntem nefericiţi, neîmpliniţi şi nemulţumiţi. Suntem doi rebeli în lumea asta ingrată şi plicticoasă. Dar nu uita că tocmai acest aspect ne-a împins să facem asta. Fiecare dintre

noi are dreptul să se înşele odată în viaţă, dar noi acum suntem suficient de maturi să ştim ce vrem şi cum să vrem. Personal îmi doresc mai mult de la viaţă şi numai cu ajutorul tău mi-aş putea reîncărca bateriile s-o iau de la capăt. Acelaşi lucru l-am observat şi la tine.

— Hotărât lucru Mircea, deocamdată, dacă insişti nu putem rămâne decât amanţi şi bine ar fi să ne vedem ceva mai rar să nu dăm ceva de bănuit. Am presimţiri proaste. Nu ştiu nevastă-ta cum va reacţiona, dar Cornel cu siguranţă nu va înţelege şi crede-mă am mare frică de ce este capabil să facă. Nu ştie să piardă şi nici nu concepe că vreodată va fi înşelat sau părăsit. Se crede bărbatul perfect şi are impresia că toată lumea trebuie să-i cadă la picioare. Pleacă şi nu mai veni până când nu te chem eu. Este prea periculos.

După câteva săptămâni s-au dezlănţuit furtunos cu toate fanteziile erotice cunoscute de unul sau celălalt dintre ei neştiind cum să se simtă mai fericiţi decât au fost vreodată. Mircea luase o cameră la o cabană din munţi. Le-a fost de ajuns doar o zi de dimineaţă şi până pe la şapte seara pentru consumarea dorinţelor pătimaşe care clocoteau în ei.

Trecuse aproape un an. De fiecare dată când se ivea prilejul se întâlneau şi se iubeau nebuneşte. De multe ori şi câte două, trei zile la rând, cât Cornel era plecat în misiune.

— Să trăiţi domnule căpitan! Ce mai faceţi?

— Bine, mulţumesc vecine, iaca am ieşit să beau o bere şi mă întorc acasă.

De la o bere s-au făcut vreo patru sau cinci, vecinul fiind şi el om de ispravă. Au topit printre timp şi câte o vodculiţă, au spus bancuri, au râs, au mai discutat de una, de alta, până la un moment dat când vecinul Ilie, nu se ştie de unde şi până unde i-a strecurat şarpele în sân şi, venin în sânge, spunându-i că nu trebuie s-o ia de bună dar că prin cartier circulă zvonuri cum că doamna profesoară a fost zărită în compania unui domn chipeş cam de fiecare dată când dumnealui este plecat în deplasare. „Ştiţi şi dumneavoastră cum e lumea, bârfeşte. Dar nu cumva să puneţi la inimă! Nu se face să vă tulbure nişte blestemate de vorbe bărbăteşti. Că ştiţi cum e gura lumi nu poţi s-o astupi decât cu pământ”.

Simţi cum tâmplele îi plesnesc şi inima i-o ia razna. O durere cumplită de cap – parcă cineva i-ar fi sfredelit creierul cu un burghiu –

la ţintuit locului pe scaunul de plastic al terasei. Dădu să-şi aprindă o ţigară, dar scăpă din mână pachetul. Cu iuţeala unui sprintelor vecinul se aplecă, ridică de sub masă ţigările, scoase una, i-o întinse şi i-o aprinse. „Nu se face să luaţi în seamă toate prostiile domnule căpitan, nu-i doamna dintre alea de se dau în vânt după treburi de ruşine. Născocesc babele astea proaste care mănâncă pensie de la stat degeaba. Mai dau eu un rând şi mergem”. Ştia bine că asta era pricina răcelii Iuliei de la un timp încoace. Ce-a putut-o determina să facă asta?! îi trebuia timp, răbdare şi tact să afle. Dar totuşi?

Un timp a răbdat umilinţa asta ca unul care nu ştie nimic până într-o zi când făcând ordine în portbagajul maşinii şi prin garaj auzi la geamul de la parter al garsonierei unde locuia o bătrână văduvă discuţii care-i atraseră atenţia. „Vai de bietul căpitan. El pleacă săracul în deplasare cu noaptea-n cap şi nici nu se răceşte bine patul că altul vine şi-i ia locul”. Şi aşa creştea suferinţa şi disperarea în el. Dar asta a pus capac la toate. Gândi că oricum nu mai are ce pierde şi se hotărî să vorbească cu comandantul să-i întocmească un ordin de deplasare pentru misiunea de săptămâna viitoare, dar să nu-l dateze. „Nicio problemă bătrâne cavaler – spuse cum îi era felul comandantul – se rezolvă cum ceri dumneata. Poate-ţi treci vreo zi în plus şi treci pe la vreo puicuţă. Vezi să fie de soi. Măcar să sari şi dumneata un cal mai breaz”. Mulţumind zâmbi şi se retrase la treburile lui.

Îşi anunţă soţia că a doua zi dimineaţă trebuie să plece cu trenul la cinci şi zece la Minister, aşa că la patru şi jumătate urma să plece la gară. Biletele de călătorie, ordinul de deplasare precum şi actele de identitate le-a aşezat pe masă în sufragerie să nu le uite şi plecă la baie să se îmbrace şi să se bărbierească. Între timp Iulia pregătea cele de trebuinţă nescăpând prilejul să tragă o ocheadă să fie convinsă că biletele şi ordinul erau pentru data şi ora anunţată. S-a liniştit la gândul că soţul ei nu bănuieşte nimic. A doua zi la ora patru dimineaţa Cornel se trezi se îmbrăcă se întoarse în dormitor să-şi sărute nevasta spunându-i că nu este nevoie să-l conducă la uşă. Nu-i face bine s-o vadă tristă la despărţire. Trase uşa de la dormitor şi se asigură că e bine închisă. Luă geamantanul şi-l mutase în balcon prin uşa lăsată întredeschisă. Descuie uşa de la intrare, stinse luminile, o închise la loc, o încuie rotind cheia în broască de două ori apoi grabnic se urcă pe şifonierul în trei uşi din sufragerie, care, aşa se obişnuia pe atunci era acoperit până în tavan cu o perdea de catifea la fel cu draperiile de la

geamuri şi de la uşi. După nici zece minute Irina ieşi din cameră, puse mâna pe receptorul telefonului aflat în hol şi sună „Mircea poţi să vii că bărbatu-meu a plecat”. În jumătate de oră se auzi în uşă un ciocănit discret de două ori. Ea deschise uşa îl trase ca pe un copil de reverul hainei înăuntru, i-a sărit de gât sărutându-l apăsat şi energic. „Iubitule hai şi fă-te comod în sufragerie. Eu merg să pun de cafea”. Mircea aprinse lumina şi se aşeză pe canapeaua din faţa şifonierului privindu-se în oglinda mare cât una dintre uşile acestuia. Deodată atenţia îi fu distrasă de catifeaua de deasupra care se mişcase. Ridicând ochii a rămas pietrificat. Cu pistolul îndrepta asupra sa Cornel îi făcea semn cu degetul la gură să tacă. Din hol se auzi glasul Irinei spunând „Iubitule mă duc să fac pişucu şi după aceea sunt a ta”. „Dacă ai să vii mai întâi în sufragerie ai să faci şi căcuţa!” se auzi glasul transformat al lui Mircea. „Ce e dragă cu tine ce s-a întâmplat! Ce glume sunt astea? Nu ţi-e ruşine!” Ajunsă în dreptul mesei de 12 persoane unde de atâtea ori primeau musafiri pentru diverse petreceri ridică ochii exact în locul unde se uita Mircea cu ochii ieşiţi din orbite de spaimă. Leşină pe loc. Mircea se aruncă s-o prindă ca nu cumva căzând să se lovească cu capul de ceva. O ţinea în braţe. Cornel revenit cu picioarele pe pământ aduse o cană de apă, o stropi şi-i dădu două palme. Nu considera demn să discute cu nimeni. Momentul aşteptat sosise. Deodată cu glas hotărât spuse către Mircea cu pistolul îndrepta asupra-i „ia eşarfa aceea şi leag-o la gură, dar mai repede că pierd trenul”. Deşi ezita, Mircea o făcu în cel mai scurt timp posibil. Cornel luase o atitudine de superioritate cazonă, dădea ordine scurte, clare şi precise şi se vedea pe faţa lui că nu glumeşte. „Acum leagă-i mâinile la spate. Gura! Nu vreau s-aud nimic. Dezbrac-o! Grăbeşte-te că te găuresc!” Scoase din buzunarul pantalonului un cuţit cu buton, din cele care se confecţionau în puşcărie şi care tăiau ca bisturiul. „Acum doar priveşte şi taci. Dacă scoţi un sunet descarc tot pistolul în tine! Clar?!” Speriat, Mircea transpirase tot, îl luaseră năduşelile. Cornel cu dexteritate de chirurg se aplecă deasupra femeie, o privi odată crunt în ochi, o mângâie pe sâni apoi pe vagin. „Tălâmbă vino aici. Desfă-i păsărica şi ţi-o de fiecare buză cu câte-o mână”. Cât Mircea îndeplinea ordinul cu pistolul la tâmplă, cu o viteză şi o precizie de neînchipuit Cornel tăie lobul stâng al vaginului soţiei sale. Ea se zbătea ca un muribund în timp ce Mircea îngrozit rămase cu bucata de carne în mână din care picurau stropi de sânge ca nişte mărgele rubinii. „Acum

mănânc-o cât nu se răcește. Hai că-i caldă și bună. Doar pentru asta ai venit domnule inginer. N-avea teamă că nu curentează. Dă-i zor că pierd trenul din cauza voastră".

*

* * *

La rubrica decese a ziarului local primul necrolog suna cam așa: „După două săptămâni de suferințe groaznice, în urma unui cancer la stomac s-a stins din viață fulgerător inginerul energetician Mircea Ionescu. Regrete eterne și sincere condoleanțe familiei îndurerate".

În rezerva 1 a secției chirurgie-ginecologie a Maternității Iulia aștepta biletul de externare. Nu scotea niciun sunet pentru că în urma nefericitului incident a rămas fără darul vorbirii pentru eternitate. Abătută și cu ochii în lacrimi se duse acasă unde fără niciun fel de pregătire, niciun bilețel lăsat rudelor se aruncă în gol de la balconul apartamentului situat la etajul al III-lea.

Pe covorul de iută al salonului pentru bolnavii cronici ai Spitalului de psihiatrie Cornel organiza un atac de desant asupra unui inamic nevăzut dar periculos. Știa cu exactitate unde stă ascuns dușmanul care urma ca o fiară dezlănțuită, după mai multe săptămâni de pândă să lovească nemilos și fatal. Misiunea lui era să dejoace planul dușmanului organizând o ambuscadă din care nimeni să nu scape. Și i-a ieșit ca la carte primind recompensă aplauzele și ovațiile colegilor de cameră și o țigară de la supraveghetor care i-a fost soldat pe când conducea Compania I a Regimentului Mecanizat Amfibie.

???

Părinții săi voiau să-l facă preot. Era o familie exemplară, dintre acelea respectate de toată lumea pentru cuminţenia lor în tot ceea ce făceau și vorbeau. Tatăl său era strungar iar mama confecţioneră la cea mai mare fabrică din oraș. Sora sa mai mare cu șase ani decât el era profesoară de limba și literatura română la una din școlile cu clasele I-VIII – din localitatea Sârguincios și exagerat de timid învățase foarte bine la școală, avea o memorie formidabilă. Student în anul V la medicină generală urma să se decidă pentru alegerea specialității în care să se pregătească și să profeseze. Colegii și colegele sale de la facultate ieșeau duminica la o bere, la o cafea, la un film sau la

plimbare şi la întâlniri. Câţiva dintre ei se căsătoriseră între timp, alţii studioşi mai abitir ca cei dintâi se dedicau carierei de medic specialist. Care la stomatologie că aici se câştiga cel mai bine, care la ginecologie pentru că se anunţaseră mai multe posturi libere pentru repartiţie, care oculist, care chirurg. El era oarecum nehotărât. Era cel mai bun student din anul său, se pregătea temeinic şi serios ajutat de memoria foarte bună dar şi de logica clară în interpretarea materiei de studiu. Era singurul care nu lipsise de la nicio activitate, la experienţele de laborator ţinea morţiş să stea alături de laborant luând notiţe şi observând amănuntele cele mai neînsemnate care puteau duce la descoperiri importante. Studia laborios psihologia şi psihiatria care socotea el erau legate mai mult decât îşi putea închipui oricine, nu numai de trăirile afective, spirituale, de impact violent cu realitatea, de adaptabilitate, sentimente şi frământări, de impresiile şi imaginile receptate cât mai ales de compoziţia chimică a corpului, de mişcările celulare şi moleculare din organism, de metabolism, alimentaţie, forma şi structura membrelor superioare şi inferioare, de funcţionalitatea organelor genitale. Încercase şi un studiu pe tema aceasta dar pentru moment a renunţat la idee lăsându-şi mai mult timp pentru aprofundarea studiului şi experimente. Ajunsese să ţină cheia de la laboratorul facultăţii unde adesea se pierdea ore în şir şi chiar nopţi nedormite în căutarea de noi dovezi teoriei sale. Psihicul uman sclav al propriei existenţe fizice, materiale. Timiditatea excesivă îl ţinea departe de sexul opus. Femeia era pentru el o redută de necucerit. În prezenţa ei se pierdea cu totul. Nu cunoscuse apropierea aceasta niciodată. Ironiile răutăcioase sau nevinovate ale celor din jur l-au condamnat definitiv la o penitenţă grea în el însuşi, în lumea sa izolată ca o insulă în mijlocul oceanului, o lume populată doar de celulele cu şi fără bastonaşe, neuroni, molecule, nevi încordaţi, abstinenţă. Sora sa încerca din răsputeri să-l determine a înţelege că viaţa este făcută din doi şi destinată împreunării de doi. Nu neapărat în termeni ştiinţifici apropierea dintre două persoane de sex opus duc la reproduce prin fecundare, dar o viaţă normală şi satisfacerea acestei necesităţi fiziologice alături de împlinirile sociale, profesionale şi familiale sunt de fapt rolul nostru pe pământ. Şi cartea Sfântă spune „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul…” Deci însuşi Creatorul ne-a predestinat unei astfel de vieţuiri. Era un om întreg, normal, cu mult mai inteligent decât foarte mulţi, numai că timiditatea l-a îndepărtat de la rostul său

primordial. Ca orice tânăr şi mai ales bărbat întreg, oricât s-ar fi damnat funcţiile organismului său erau depline, vulnerabile. Secreţiile hormonale aveau loc oricum, independent de toată ştiinţa sa, de toate eforturile sale de a şi le anihila şi atrofia. „Câinii latră – caravana trece”. Viaţa din el îşi cerea drepturile cu toate ale sale întru normalitate. O singură dată în viaţă văzuse coperta unei reviste sexi sau porno, masturbarea îi stârnea greaţă, homosexualitatea era o boală psihică. Femeie nu cunoscuse, nu pipăise decât, sugar fiind, sânul matern, despre pubis şi himen, vagin şi ovare, ovulaţie şi erecţie, studiase la anatomie şi le ştia doar ca obiect de studiu. Inervarea şi excitaţia erau pentru ceilalţi nu pentru el. Dragostea era o tâmpenie ciudată cântată în versuri greţoase de unii care-şi zic poeţi, leşinături amorţite la minte. Hotărâse că mai bine se face pustnic decât să-şi irosească energiile şi spiritul în ceva atât de vulgar. Şi câinii se împerechează în acelaşi fel ca oamenii. Îi făcea scârbă să se gândească la duhorile pestilenţial-mefitice ale unei relaţii sexuale. Şi unde mai pui că igiena personală nu-i permitea să se gândească la aparatul său genital spurcându-se într-o împreunare cu organul sexual al uneia care a făcut-o cu cine ştie câţi alţii, şi toate acele secreţii ale mucoasei vaginale. Dar şi virgină să fie, aceleaşi secreţii şi sângele i-ar fi făcut greaţa şi mai mare. Căsătorindu-se ar fi trebuit să facă treburile astea băloase dacă nu zilnic cel puţin de 3 – 4 ori pe săptămână. Organul prin care-ţi verşi spurcăciunea urinei să fie aducătorul celor mai mari plăceri şi să dea pe deasupra şi viaţă prin acea descărcare de spermatozoizi purtători de ADN şi AM. Citind în manualele de curs despre homosexualitate, lesbianism, inversiuni şi perversiuni sexuale, sado-masochism şi sifilism, operaţii de schimbare de sex, prostituţie şi toate câte derivă de aici şi-a întărit hotărârea. Deşi funcţiile sale erau normale refuza înverşunat orice apropiere afectivă şi sexuală. Avusese o colegă de liceu care în clasa a XII-a acuza mari dureri de cap şi o stare generală proastă. Deşi era premiantă ajunsese să nu se mai poată concentra la învăţătură, devenise apatică şi uneori exploda în accese de furie inexplicabile. A dus-o maică-sa pe la tot felul de medici, i-a făcut toate analizele de laborator posibile şi radiografii constatându-se că este perfect sănătoasă. În ultimă instanţă nemaiavând cui se adresa a bătut la uşa medicului psihiatru de la spitalul de specialitate, unul de care se zicea că-i nebun, Balahura (ce nume predestinat!) care chestionând-o în amănunt după toate metodele ştiinţei numai de el

ştiute – era cel mai bun specialist din spital al momentului – a constatat că pacienta este perfect normală. Înainte să închidă uşa după ele, medicului i-a venit sclipirea chemând-o pe fată singură înapoi în cabinetul său înghesuit ca o chichineaţă.

— I-a ascultă domnişoară dumneavoastră aţi avut până acum vreun raport sexual?

— Nu domnule doctor! răspunse prompt fata.

— Aici este problema drăguţă. Şi ce pizda mă-tii ai vrea să te fut eu? Du-te şi te fute cu cine-ţi cade şi te-ai scăpat de toate belele matale. Hai valea! Altele nu le mai poţi stăpâni iar asta care-i întreagă, frumoasă, deşteaptă şi sănătoasă stă ca vaca s-o ia nebuneala. Ai noroc că te-a adus mă-ta la timp că dacă mai întârziai vreo două săptămâni erai pacienta mea până ieşeam la pensie, iar tu erai o legumă chifligită până la moarte. Tai-o şi să nu te mai prind pe aici. Iete-te a dracului cuminţenie. Nu ştii că hormonii atacă creierul?!

Ieşind oarecum tulburată de verdictul medicului a povestit mamei sale dialogul, la care săraca femeie a întrebat naivă: Şi ce ai de gând Găbiţă? Ce-a făcut, ce n-a făcut Găbiţa după câteva zile era sănătoasă tun, miraculos vindecată şi fericită. „A naibii pacoste şi hormonii ăştia” – gândi Virgil. Fata a absolvit ulterior Colegiul de institutori postliceal de trei ani şi a lucrat un an sau doi ca educatoare la o grădiniţă, s-a căsătorit, iar acum este directoarea unui cinematograf. I-a fost de mare ajutor consultaţia la Psihiatru. Se vede că nu degeaba şi-a dedicat Freud toată viaţa şi opera studiului sexului făcându-l să conchidă că toată viaţa noastră, relaţiile interumane, simpatiile şi antipatiile şi chiar acţiunile noastre sunt „sex” sau în directă interdependenţă cu acesta.

Virgil Poenaru îşi alesese pentru anul VI – ca specializare psihiatria, ţinând totuşi să fie prezent la toate demonstraţiile şi intervenţiile chirurgicale de orice fel, fie ortopedice, organe interne, ochi dar mai ales cele pe creier. Îl fascina materia cenuşie despre care studiase tot ce-i cădea în mână. Era copleşit de posibilităţile uriaşe ale creierului uman. De la geniul lui Mozart care la 5 ani putea reproduce cu punct şi virgulă un concert simfonic până la geniul lui Napoleon care se putea concentra dictând şase scrisori pentru şase destinatari deodată dând dispoziţii clare de organizare tactică pentru atac şi apărare ale armatelor şi generalilor săi, până la levitaţie prin concentrare la yoghini. Era revoltat din cale-afară pe japonezi pentru

că deţin anumite restaurante de lux unde la masă servesc direct din craniul maimuţelor vii în agonie creier crud şi cald neavând niciun fel de compasiune pentru bietele animale despre care Darvin zice că ar fi strămoşii noştri rămaşi undeva în urmă pe scara evoluţiei speciilor.

Întâmplarea de la conservator cu bietul student la vioară care se masturba de vreo 5 – 6 ani şi din această pricină a înnebunit făcuse turul centrului universitar. Adaptarea la viaţă sub toate aspectele ei putea crea anomalii şi monştrii. În Republica Moldova s-a născut un copil cu două capete în urma radiaţiilor de la Cernobîl. Natura parcă se întoarce împotriva ei înşişi dar mai ales se răzbună pe oameni şi pe răutatea lor. Dezvoltarea ştiinţifică a luat proporţii colosale în ultima sută de ani. De la apariţia becului şi telegrafului sistemul informaţional a înlesnit accesul la cunoaştere. Apariţia ziarului tipărit ca mijloc de informare în masă a deschis larg porţile comunicării rămânând şi astăzi cel mai la îndemână monitor al evenimentelor de tot felul, devenind a patra putere într-un stat, dar prima pe plan mondial la egalitate cu preşedintele Americii, conducător al unei lumi care-şi bagă nasul peste tot, jefuind dreptul oricui la independenţă sau libera vieţuire, la intimitate. Deşi pare greu de imaginat, într-o lume democratică în sensul dat de grecii din antichitate suntem totuşi trăitori în sclavie. Nu neapărat cu lanţuri de mâini şi la picioare, supravegheaţi de paznici nemiloşi care să ne biciuiască zilnic, ci în sensul tocmai al evoluţiei noastre, a nevoii de cunoaştere, grăbindu-ne să ne trăim cât mai repede şi mai deplin viaţa parcă ne-am îndrepta mai repede spre moarte voind să cucerim cât mai grabnic şi lumea de dincolo care ni se promite luminoasă şi liniştită. Citise o sumedenie de cărţi şi articole despre suflet şi spirit, despre reîncarnare, alchimie, magie, telepatie şi tot ce ţine de zona psihicului uman, reduta cel mai greu de cucerit. Omul ca entitate biologică materială poate fi controlat şi supravegheat dar psihicul, conştiinţa, memoria, trăirile sale rămân încă greu de stăpânit din afara fiinţe lui, chiar dacă pot fi la un moment dat influenţate. Ingineria genetică în forma ei primitivă a apărut prin antichitate dar a prins proporţii şi bazele ei ştiinţifice şi experimentale abia fasciştii lui Hitler le-au pus fără constrângeri ajungându-se până la a se crea oameni şi animale în laborator din câteva celule extrase de la un donator. Creatorul tuturor a dat omului prin structura sa genetică dreptul la viaţă şi procreaţie prin reproducere, fertilitate pe care căutăm să o înţelegem şi să ne-o explicăm în cele mai mici detalii

şi amănunte. Dar de aici şi până la a ne crea în laborator clone, a da posibilitatea unuia de a fi reprodus ca la xerox într-o infinitate de indivizi care să-i semene, un fel de producţie de serie, este răzvrătirea supremă împotriva condiţiei noastre. Probabil creatorul anticipând evoluţia noastră şi curiozitatea, dorinţa avidă de cunoaştere, acumulările şi descoperirile ştiinţifice de la alungarea din Rai a primilor oameni a anunţat şi Apocalipsa. Nu-şi poate permite să ne scape cu totul de sub control şi de sub autoritatea sa de aceea ne-a aşezat pe o Planetă frumoasă şi vulnerabilă supusă mişcării universale într-o maşinărie cosmică de sori şi planete, sateliţi, meteoriţi şi comete şi găuri negre tocmai pentru ca la timpul potrivit să ne poată aduce corecţia cuvenită. Zadarnic încearcă ştiinţa prin geniile sale să găsească refugiu pe alte planete ale aceluiaşi univers creat de El. (S-a început deja vânzarea de terenuri şi proprietăţi pe Lună, sateliţi creaţi de om foiesc prin univers, visul omului a ieşit din habitatul său natural penetrând zonele cele mai obscure. S-a dat omului libertatea de a evada unde îi convine dar o constrângere tot se impune. Nu putem sări la infinit peste toate barierele. Una tot trebuie să fie mai zdravănă, de netrecut pentru specia umană. Şi aceasta este tocmai propria noastră condiţie umană, cu forţele şi energiile dezlănţuite unele consumate inutil, altele conservate şi amplificate, mediul înconjurător, natura, fenomenele exterioare şi interioare, raporturile individului cu lumea din afară şi cu cea dine el însuşi. Trupul şi sufletul omului creând spiritul care de cele mai multe ori la indivizii superiori poate fi reîncarnarea unui spirit trecut prin mai multe perioade de viaţă şi acumulări, spirit neliniştit şi avid de cunoaştere care vine din vremuri imemoriale, trecând prin mai multe perioade istorice ale omenirii, care printre timp a călătorit şi prin alte universuri şi timpuri, poate a călătorit şi în viitor, vieţuind în fiinţa fizică materială a unui individ cu creierul dezvoltat capabil să poarte şi să amplifice în el cunoaşterea la cotele ei cele mai înalte, depozitarul unui sistem de informaţii nelimitat, putându-se aproape îndumnezei. Oricât de superior ar fi spiritul unui individ rămâne totuşi constrâns de propria sa condiţie fizico-materială luând forma şi chipul naturii din care a luat fiinţă, damnat să existe şi să se stingă lăsând în urma sa doar rodul creaţiei sale fie că este scriere, muzică, războaie, dinamită, bomba atomică etc. Ajuns în acest punct al cugetărilor sale Virgil constată că e trecut de miezul nopţii de mult. Îşi simţi trupul şi mintea ostenite dar parcă nu-i

venea să se ducă la culcare. Era singur în meditatorul căminului-internet şi cale de câteva minute rămase cu privirea aţintită în gol, negândind la nimic, nemişcat. Deodată se auzi scârţâitul uşii de la intrare şi întorcând privirea observă faţa buhăită a unui coleg care întorcându-se de la baie şi văzând lumina aprinsă intrase să o stingă închipuindu-şi că nu mai este nimeni. „Du-te frate şi te culcă. Nu ţi-e dat să schimbi tu lumea cu toate câte şi cum le are. Odihneşte-te măcar câteva ore că mâine, adică azi, avem o zi grea şi cum te ştiu nu poţi lipsi de la cursuri şi de la discuţii!" Virgil nu scoase niciun sunet dar dădu aprobativ din cap.

Când se trezi singur în dormitor, era trecut de ora 10.00. Ca niciodată acest lucru nu-l mai îngrijora. Pentru prima oară lipsea de la cursuri care-l interesau în cea mai mare măsură. Cu ochii în tavan rămase nemişcat ore în şir privind în gol şi negândind nimic. În cele din urmă adormi la loc şi avu un vis ciudat. Se făcea cum că era într-o pădure rezemat de un copac privind la sumedenia de flori multicolore ale poieniţei din faţa sa. Parfumurile acestor flori îl îmbătau şi-l făceau să se simtă extaziat şi fericit. Nu-şi simţea nici greutatea trupului de parcă plutea. Fluturi multicolori şi insecte roiau în lumina caldă şi clară şi blândă ca un abur. Verdele crud al ierbii era una cu sufletul său liniştit. De cealaltă parte a poieniţei, dintre copaci se ivi înveşmântată în alb ca o zână plutind cu încetineală chipul unei fete neasemuit de frumoase, cu părul lung despletit curgându-i peste umeri. Era înconjurată de o aură luminoasă, o lumină albă care emitea raze ce se pierdeau în lumina soarelui primăvăratic, o lumină mai strălucitoare ca lumina zilei, cu braţele întinse plutea înspre el dar parcă cu cât se apropia cu atât se îndepărta spaţiul dintre ei dilatându-se. Încerca din răsputeri să alerge în întâmpinarea ei dar toate eforturile sale erau zadarnice. Ea plutea spre el iar el alerga spre ea prin iarbă numai că distanţa dintre ei creştea atât de mult şi de repede, câmpul se mărea între ei până se făcea de necuprins cu privirea şi ea nu se mai vedea, doar parfumul florilor, un soare ucigător de fierbinte, roiuri de fluturi şi insecte, dar mai ales o mare deznădejde şi suferinţă, disperarea cum n-o mai simţise niciodată.

Întorşi de la cursuri colegii l-au găsit lac de transpiraţie şi cu lacrimi pe obraji. Îngrijoraţi l-au întrebat ce se întâmplă cu el. A deschis ochii care erau tulburi şi miraţi, privirea aceea cum n-o mai avusese niciodată. Nu scotea niciun sunet.

*

* * *

A doua zi pe la ora 7.30 dimineaţa sora sa primi un telefon de la rectorul universităţii care cu vocea unui om tulburat şi îngrijorat îşi cerea scuze că trebuie să-i dea o veste neplăcută. Virgil era de astă noapte internat la spitalul de psihiatrie în urma unei tulburări suferite nu se ştie cum şi de ce. Este sub observaţia atentă a unui bun coleg şi prieten al său dar ar fi mai bine ca familia să fie cât mai grabnic alături de el acum. Nu se putea da încă un diagnostic dar că ce se petrece cu el este totuşi un motiv de îngrijorare serios. N-a vorbit cu nimeni nimic şi este apatic total. Poate mama, sora, prietenii l-ar putea face să-şi revină.

În urma tuturor analizelor, consultaţiilor şi tomografelor efectuate s-a constatat că pacientul Virgil Poenaru era bolnav cronic în urma unei mari depresii suferite în urmă cu două luni. Pe fond afectiv secreţiile hormonale i-au atacat creierul în proporţie de 85% stabilindu-se că necesită îngrijire şi supraveghere permanentă fie într-un sanatoriu fie în familie. Acum sora sa împreună cu copiii ei îngrijesc un om devenit o legumă, hrănindu-l, spălându-l, supraveghindu-l la fiecare pas şi plânge biata femeie cu sufletul distrus. După un an de când are grija fratelui ei mai mic care trebuia să ajungă om mare, soţul a părăsit-o pentru alta care să-i ofere mai multă atenţie şi grijă şi timp şi…

Chiaburul

În memoria bunicului meu Alecu Andrieş

Desproprietărirea şi întovărăşirea l-a găsit pe gospodarul satului în strungă mulgându-şi oile alături cu cei doi fii ai săi mai mari Chita şi Costică. Era un om dârz şi hotărât, ambiţios până la sânge. Copil fiind părinţii lui au lăsat Râşnovul, pentru că seceta pârjolise totul şi au pornit în bejanie spre lumea Siretului de partea cealaltă, spre răsărit. Găsind aici o casă cu o singură odăiţă şi tindă, munteanul s-a decis privind în jur – satul Ciornei este aşezat între dealuri, şi câteva firişoare de apă, Budăiul, erau la fel ca şi sufletul său uscate de

seceta care parcă anunţa sfârşitul lumii cu foc – a decis să rămână. Oricum până la Prut mai era cale lungă şi uscăciunea asta putea să-şi piardă de sete turma din care şi aşa i-a mai rămas niciun sfert.

— Nu fi căpos Alecule, că de semnat tot trebuie să semnezi şi dacă te legăm, încheie calicul satului ajuns mare şi tare în colectivă, jefuitor de bună seamă sub ocrotirea autorităţilor.

— Oi semna mă, oi semna, da acum am de închegat şi mi se taie laptele, că uite şi tu ce văpaie-i afară, luaţi şi voi câte un linguroi de caş proaspăt şi o ulcică de zăr de vă stâmpăraţi setea după atâta drum bătut pe coclauri.

Cu mânecile suflecate şi vinele umflate de efort, mesteca cheagul în laptele cald, dând dispoziţii clare feciorilor, de făcut totul cu rânduiala ştiută.

*

* * *

Duse-se la moară la Truşeşti cu toţi sătenii, căci se făcuse listă şi era rândul celor de la Bătrâneşti să macine porumb şi grâu din belşugul socialist. Lăsase pe Truţă cel de-al treilea fecior dintre cei şase băieţi şi o fată pe care-i avea, să macine şi să poarte singuri sănioaia înapoi acasă. Câţiva tovarăşi de leatul lui, căci leatul se respectă cu sfinţenie şi nu-i loc de mucoşi printre bărbaţi, a băut la crâşma morii câteva pahare de rachiu care l-au mai veselit. Era după ora două. Amiază geroasă peste troienele începutului de decembrie nu-l deranja cu nimic. Cu faţa în jos, parcă contemplând opincile din pielea vierului cel mare tăiat astă toamnă că nu mai mânca, porni pe drumul spre casă. Rânduise totul cu se cuvine şi primi încredinţarea morarului, prieten de-al lui mai vechi, că poate pleca liniştit acasă. Băiatul se putea descurca şi singur, şi apoi nu se ştie când îi vine rândul, la noapte, mâine…

Făcând cotul la ieşirea din pădurea Saulea spre satul din vale, Soerujeni, la nici cinci metri de el, un lup gri, pierdut de haită se pare, ţinându-se dârz pe picioare îl fixase bine cu privirea. Se uitau unul în ochii celuilalt de parcă şi-ar fi spus ceva. Timpul îngheţase şi el ca inima omului în faţa unei naturi care se putea dezlănţui în fiecare clipă asupra lui sfâşiindu-l. Privindu-l ai fi spus că era de cremene cu ciomagul înfipt în zăpada îngheţată de gerul năprasnic. Ochii, rămaşi ficşi asupra jivinei se umeziseră de efortul de a nu clipi, ca şi de gerul care-i înţepeni-se parcă fiinţa. „Să trag ghioaga nu-i timp că mă pune la

pământ cât îs de mare. De foc nici pomeneală". Pe drum nici cel mai mic zgomot. Tot universul înmărmuri. Cele două fiinţe se priveau, se studiau şi fiecare aştepta mişcarea celuilalt. Omul sau fiara, care pe care. „Nu lăsa Dumnezeu om cinstit şi vrednic cu o casă de copii, cu treburi grele de dus la capăt să sfârşească – aici la capătul pământului, departe de lume – devorat fără nicio putere de a se opune". Nu ştiuse niciodată în viaţă ce-i frica. Griji da, avea destule. Turma, copiii, ogorul. „Cum ceva tot am păcătuit. Nu dă Domnul aşa pedeapsă pe capul omului numai de dragul lupului ăla mare şi gri care-şi rânjeşte colţii la mine. Nicio minune nu mă poate salva. Dar tot mai bine-i să stau ţeapăn că cine ştie…?!" Avea cei mai buni câini ciobăneşti din comună, aduşi de la munte, de la un văr al lui, dulăi cât viţelul care se băteau cu ursul. Bine i-ar mai fi prins să-l fi luat pe Ţărcuş cu el înapoi acasă, dar îl lăsase băiatului legat de sănioaie. Cu mâna lui înainte de a face cale întoarsă din curtea morii îi dăduse un dumicat de mămăliguţă trecut prin untură, cu câteva bucăţi de carne cu ciolane, pe care le luaseră şi pentru ei, jumări şi tochitură. L-a mângâiat pe capul mare şi greu dându-i de grijă să nu rupă pe careva.

„Oare Maria (nevastă-sa) ce-o fi făcând. Cred că a terminat zeama aia de cucoş şi mă aşteaptă să binecuvântăm cu rugăciuni sfânta masă de seară. Ghiţă trebuia să dea fân oilor şi să mai pună vreo două snopuri de stuf la corlată. Băiatul acesta din burta lu' mă-sa e făcut oier. Lui îi las turma. Costică avea de ţesălat caii lu' frate-meu Petrache, pădurarul, şi să-i mulgă vacile. Nu-i mai ajunge şi la ăsta averea. Om singur cu salariu de la stat, cu puşcă, şi fără copii. Da poate i-o dat lui Costică tot ce are, că nu-l văd eu să-şi stâmpere drumurile de prin codri. Vasile cu Nelu şi Toadire aveau de bătut trei scânduri la sanie şi cred că până pe la miezul nopţii nu-i mai poţi strânge de pe derdeluş. De câte ori Maria săraca plângând nu le strecura câte un urs cu mămăliguţă şi brânză în care băga câte o jumară din tochitură, sau o bucăţică de cârnaţ să-şi stâmpere foamea după săniuş când se întorceau acasă cu hainele leoarcă după ce înotau prin tunele şi capcane făcute prin nămeţi, iar eu îi pedepseam să se culce cu burţile goale. Mă făceam că dorm hotărât să nu cedez în faţa lacrimilor, dar bucurându-mă în mine că-mi sunt bine copiii. Nuţa ce să mai spun, gospodină lângă mă-sa. Mai bine era ea băiat şi Vasile fată. Bate băieţii de le sună apa-n cap. Nu ştiu ce-o face din bărbatu-su când s-o mărita. De-o fi om dârz, voinic şi vrednic a mai potoli-o, de nu vai de steaua lui.

Şi i-am promis lui cumnată-mea Saveta că-i duc o căpicioară de fân pentru oiţele ei săraca. Necăjită şi aia. Vădană şi cu cinci copii şi fără niciun sprijin. Popa mă aşteaptă şi el să-i duc, că i-am promis, o putinică de brânză la zăr că-mi dă parale, da' eu tot îi zic că nu trebuie, că mai degrabă să ţie şi pentru mine şi casa mea o liturghie să dea bunul Dumnezeu să nu mai fie secetă şi grindină, să mulţămim lui de ce ne-a dat mai mult ca altora şi să ne ţie vrednici a păstra câte le aveam.

În ianuarie trebuie să fiu la judecată cu postaşul că zghibuitul cela de Vasili i-o făcut cu harapnicul vârcă pe chicioare lu' femei-sa. Da şi aceea proastă muiere. Ce-o mâncat-o să ieie clopotele de pe cârlanii copchilului. Doamne ce ţi-o fi şi cu lumea asta sucită. I-oi da şi ei din fruptul nostru cât o fi mulţumită numai să nu mă mai poarte prin judecăţi că rămân pribeag pe drumuri. Casă mare greutăţi mari. Mai bine eram un prost şi un leneş şi umblam şi eu acum ca domnii strângând de pe la oameni şi dând la stat". Îi fu ruşine de acest ultim gând şi clipi. Când deschise ochii văzu satul din vale cu fumurile urcând din hogeagurile caselor spre cer. Pe drum, din vale nu se vede nicio mişcare. Îl luase puţin amorţeala. Trase din zăpadă bâta în care se sprijinise până atunci să nu mişte. Dar oare de ce avea nevoie să stea rezemat în băţ când doar nu era atât de ostenit şi doar nu fusese cu oile în porneală după miezul nopţii până la ora mulsului de dimineaţă. Deodată se simţi cuprins de o fierbinţeală pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Lupul! Fără ştirea lui creatura curioasă poate şi citindu-i parcă gândurile l-a mirosit cum Fărcaş al lui o făcea când îi dădea de mâncare apoi a plecat fără să-l intereseze prea tare umbra aceea de om pietrificată din faţa lui. Trezit ca dintr-un vis urât tresări. Să întoarcă sau nu capul îndărăt. Jivina se îndepărta-se binişor şi nu dădea semne că nutrea vreun interes pentru făptura pe care o lăsase în urmă şi care revenită la viaţă cobora încet spre satul din vale.

O mămăligă mare aburea pe masa rotundă şi largă în jurul căreia aşezaţi cuminţi, fiecare pe taburetul său cu trei picioare aşteptau liniştiţi, ca el, stăpânul să-şi pună cojocul în cui pentru ca mai apoi în cor să înalţe rugăciune de mulţumire şi să binecuvânteze bucatele spre stâmpărarea pântecului. Maria tăia cu aţa mămăliga, în felii mari. Mâini grăbite să întindă dumicatul în grosime, tăvălindu-l prin brânza sfărâmată, duceau la gură rodul muncii lor de oameni simpli, bucuroşi să vieţuiască împreună sub lumina şi căldura unui

soare bune. După cum a nins în iarna asta va fi un an bun pentru semănături.

De hram

La noi la români sărbătorile au un farmec aparte dar şi pregătirile sunt pe măsură. Altele ca altele dar hramul în zona Moldovei, cu precădere în satele botoşănene dau sarea şi piperul tradiţiei strămoşeşti. Când este hram în satul natal toţi fiii satului de oriunde s-ar afla, pribegi prin lume să-şi facă un rost, vin acasă. Gospodinele se întrec pe ele însele în reţete culinare care mai de care mai sofisticate şi gustoase, dar obligatoriu nu lipsesc cozonacul şi sărmăluţele, chifteluţele şi fripturile la cuptor. Bărbaţii dau cep la butoaiele şi damigenele cu vinul cel mai bun şi mai vechi ţinut special pentru asemenea evenimente. Fetele dau o mână de ajutor mamelor prin gospodărie în timp ce băieţii aleargă după lăutari pentru bolul din seara sărbătorii; pe imaşul satului se organizează ziua bâlci mare cu „boantă" arvunită din timp, că şi gospodarii cu muierile lor trebuie să încingă o horă pe cinste în asemenea ocazie, după ce un an întreg au trudit ţarina. Copiii se hârjonesc cum li-i felul făcând cele mai trăsnite ghiduşii. Ce să vă mai povestesc, distracţia de hram cu musafiri din satele vecine şi de la oraş odată începută poate ţine şi două-trei zile, depinde cam în ce zi din săptămână cade (spre exemplu sâmbăta sau vinerea), să te ţii bine frate că de hram nu-i de şagă. Moldoveanul cum o fi cum n-o şi de de hram chita lui, trebuie să fie mândru, fruntea; de la plugar până la primar.

Era aşa cam pe la începutul colectivizării satelor româneşti când bogat şi sărac, chiabur şi intelectual, muncitori şi demnitari era musai să se întovărăşească. Singurii domni rămâneau preoţii. Nu se cade să spui la spovedanie „Sărut mâna tovarăşe părinte, ştiţi am păcătuit în tarlaua colectivei cu tovarăşa Lenuţa pe când prăşeam păpuşoiul de-al doilea". În satul Brehuieşti, nu departe de graniţa cu judeţul vecin Suceava, pe şoseaua principală care leagă cele două oraşe, pe 14 noiembrie, de hramul Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavril este şi hramul satului. Deci sărbătoare mare şi sfântă, prilej pentru tot românul să-şi odihnească puţin ciolanele. Dar ţi-ai găsit. Trimişii puterii au scos satul la muncă pentru că recoltele şi prosperitatea

poporului, bunăstarea lui nu se pot face cu lene şi odihnă, beţii şi chiolhanuri, şi unde mai pui că tot anul în calendarul ortodox este sărbătoare şi numai o singură zi lucrătoare şi aceea din vina destinului cade duminica. Pregătirile pentru hram, deşi partidul ocrotitor le-a pus cât a putut piedici, s-au făcut. A trudit ţăranul român şi noaptea că aşa o sărbătoare nu poate să treacă neonorată. Aşadar pe seară, întorşi din „pământuri", frumoşii şi harnicii noştri ţărani şi-au spălat creştineşte trupul istovit de sudoarea muncii, şi-au muls vitele, au rânit în grajduri, au dat de mâncare orătăniilor de prin gospodărie, celor câte le-au mai rămas după marea colectivizare, şi-au pus strai de sărbătoare şi au ieşit în izlazul satului să-şi aştepte oaspeţii, Boanta cu tromboane, trompete, alămuri şi dobe au dat românului aripi.

Ionel Chiţigoi, plugar vrednic şi gospodar, moşteni-se de la părinţii săi câteva prăjini într-un loc mănos, avea casă cu o odaie, tindă şi un cuptioraş în curte, doi cai buni, o văcuţă bună de lapte, o scroafă a făta şi mai multe păsări. O ţinea pe Florica fata unui alt vrednic vecin. S-au luat din dragoste, dar după câteva luni colectiva le-a lăsat doar casă, vaca şi câteva păsări, păzite de Balon, dulău cumpărat pe când era pui de la o stână din deal cu un sac de grăunţe. S-a resemnat la gândul că orânduirea nouă le va umple hambarele. Acum, de hram a coborât în sat la centru şi el ca toţi ceilalţi. Mergea în frunte salutând în dreapta şi în stânga şi mai schimbând câte o vorbă cu cei care stăteau pe la porţi sau se pregăteau şi ei să coboare. Din urmă Floarea cu cei trei copilaşi de mână, îmbrăcaţi îngrijit, de sărbătoare, îi urmau mulţumiţi oarecum de sera care, după cum se auzea din vale muzica, promitea să fie frumoasă.

— Sara bună Ioane, vezi c-o vinit divale şi cumătru-tu Vasili de la Sarafineşti! Vreie să urci la deal, spuse Iliuţă un vecin al lui mai hâtru.

— Bine mă Luţă! L-oi găsi eu!

— Ioane vezi mă că mână pe la cinci seara ne vedem la tovarăşul brigadier, grijania mamii lui de neisprăvit.

— Bine măi Luţă! Oi vini ci-oi face, răspunse Ionel continuându-şi liniştit drumul.

După ce-au ţinut-o în glume şi povestiri stropite din belşug cu rachiu şi dezlegătorul de limbi şi ispite vinişor, îmbucând cu nesaţ din bunătăţile la care Floarea muncise două nopţi, că sarmalele le-a băgat la cuptor când au coborât devale, cei doi cumătri, la lumina

lambionului şi a felinarului cu care mergea noaptea în curte – urma să se tragă curent şi la ei în sat, se lucra încă – au dat-o pe cântări. Aşa pe limba lor, când mai tare când mai încet. Trecuse de miezul nopţii şi destoinicii noştri colectivişti s-au văzut siliţi s-o lase mai moale căutând culcuşi spre odihna trupului, unul cu capul pe masă celălalt pe un colţ de pat. Cei trei copilaşi dormeau culcuşiţi pe sobă, pe lejancă, aşa se spune la noi (osteniţi nevoie mare de atâta fugăreală), în timp ce bravii noştri eroi urmau să doarmă pe singurul pat, destul de încăpător, aflat în casă. Un pat mare din bârne cu saltea de paie. Cu eforturi deloc de neglijat biata Floarea a reuşit în cele din urmă să-i pună la locurile lor în pat curat pe cei doi cheflii. Când să intre şi ea în aşternut după ce-şi făcuse cum obişnuia rugăciunea de seară ce să vezi. Ionel al ei pe care-l rânduise la mijloc s-a dat la marginea patului şi nu voia nici în ruptul capului să cedeze. Să-l tragă pe cumătru la mijloc iar nu se cuvine, ce-i asta, cumătru între mine şi bărbatu-miu. Nici la mijloc nu se cade să doarmă între doi bărbaţi. Doamne iartă-mă ce-i de făcut. Pe sobă lângă copii nici captă de vorbă, abia încăpea pisica. Pe jos era frig, deja căzuse bruma. La vecini imposibil, fiecare avea oaspeţii lui.

Vasile, prieten bun cu Ionel din tinereţe, amândoi ţineau baluri când era vreo sărbătoare mai mare, fiecare în satul său, îi botezase lui Ionel pe cel mare, Neluţu. Primul născut dacă este băiat musai să poarte numele tatălui. Vrednic om Vasile acesta, frumos, voinic şi vesel, cum îi stă bine moldoveanului. A rămas văduv după doi ani când i s-a născut Vasilică, primul şi ultimul. Se ţinea el acum după Irina da nu se dădea fata cu una cu două. Unde mai pui că ea era domnişoară iar el avea un copil pe care îl creştea maică-sa. Dar poate cine ştie până de Crăciun s-or limpezi apele.

Frământându-şi mâinile, istovită de muncă şi unde pui că mai gustase şi ea câteva păhăruţe, nu se cuvine gazda să nu-şi îndemne oaspeţii, a decis în cele din urmă să ocupe singurul loc rămas liber, adică la mijloc.

Pe la o bucată de noapte când toată suflarea răpusă de trudă dormea neîntoarsă Florica se trezi fulgerată îmbrăţişându-şi şi sărutându-şi cu foc bărbatul ca la început. Buimac şi nedumerit, luat ca din oală Ionel se răsuci deodată. Aprins şi el de tulburelul din cap şi dând să-i apuce mai aproape nevasta, bărbăteşte de locul unde doar lui îi era îngăduit să o atingă îi fu dat să constate surprins că apucase ceva

tare şi cald, ca bățul cu care vâna iarna prin nămeți iepuri, cu câinele său Balon care îi abătea în calea bâtei. Numai că acesta era cald şi umed şi tare, era mai degrabă instrumentul cu care orice bărbat sănătos se făleşte. Parcă trăsnit în moalele capului a închis ochii deodată, ca şi cum nici nu s-ar fi trezit, şi-a trecut palma peste cearşaful mirosind a aer proaspăt şi tare spre a-şi curți scârba şi părea că adormise la loc tun!

Pe la opt şi jumătate când deschise ochii înceţoşaţi de mahmureală şi osteneală, coborî leneş din pat şi dădu un „bună dimineaţa" ca din fundul pământului. Mohorât îşi umplu un pahar cu vin din cel rămas de astă noapte, îl răsturnă peste cap cu setea unui călător prin deşert după câteva zile de deshidratare şi ieşi în curte. Natura era în toate ale ei, se auzeau clopotele de la biserică anunţând slujba de duminică şi chemând lumea la închinare. Pe prispă Vasile trăgea dintr-o ţigară, făcând cercuri mici albe, cu gura larg deschisă, cercuri care cu cât urcau se făceau tot mai mari până dispăreau.

— 'neaţa, cumătre! zise Ionel, căruia încă nu-i era clar ce se petrece cu el.

— Bună dimineaţa cumătre! răspunse Vasile întorcând leneş capul către Ionel care în timpul acesta se răsuci pe călcâi şi intră în casă, de unde după câteva clipe reapăru cu cana de vin în mână şi două pahare care păstrau pe ele urmele beţiei de aseară.

Se îndemnară ei o bucată bună până pe la amiază când Florica tocmai terminase treburile casei, măturase curtea cu măturoiul, mulsese vaca, hrănise păsările, sătură copiii şi se gătise ca în ajun.

Şi-au strâns bărbăteşte mâna şi s-au îmbrăţişat, golind ultima lacrimă din sticla ce o purtaseră cu ei până în ţarină pentru a nu lăsa despărţirea să se usuce prea tare, Ionel spuse lui Vasile, dar mai mult ca pentru el:

— Să ne vedem sănătoşi cumătre la dumneata la hram şi poate te găsim din nou aşezat şi cu gospodină prin treburile casei. Că de-acu' ce mai putem face. Cumătra săraca s-a liniştit şi se hodineşte. Morţii cu morţii şi vii cu vii. Vezi şi ne dă de veste de-ţi vine la gând oarece, să ne bucurăm şi noi.

— Nu te griji de asta mă cumătre că după cum mă ştii îs rămas fără muiere, da vrednicia nu mi-o luat-o îi tot la locul ei. N-ai teamă, că mieluşeaua trece degrabă în staul, ş-om veseli zile bune să fie zidire cu temei şi Doamne ajută!

— Doamne ajută, cumătre! se auzi glasul stins al Floricăi dar totuşi mândru şi hotărât, de ca şi cum porumbul din spate nu era locul atâtor amintiri.

— La bună vedere şi sărut fruntea! Rămâne să ne ţinem de voroavă şi de noroc. Cu sănătate să ne vedem degrabă! încheie Vasile şi plecă în drumul său legănându-se uşor ca unul care abia scăpase dintr-o bătaie zdravănă.

Ajunşi la marginea satului Florica ridică ochii către Ionel zicând parcă cu tristeţe:

— Oare o fi fost mulţumit cumătru la noi? Dacă bietului om nu i-o fi tihnit? Dacă nu i-am stat cumva în faţă cum se cuvine la mosafiri ş-a plecat mâhnit? Poate ceva nu i-o fi convenit? Ei ce zici. S-o fi simţit bine cumătru la noi?

Ca şi cum n-ar fi auzit nimic bărbatul îşi număra parcă paşii şi era atent să nu le piardă şirul, cu mâna condamnatului la moarte înainte să urce pe eşafod spre a i se tăia capul.

În dreptul magazinului sătesc, la cooperativă, cum zic babele, Luţă cu alţi doi se istoveau să ridice damigeana la gură să-şi stâmpere setea. Au răspuns la salutul celor doi cu o invitaţie la bătălia ce-o duceau ei acolo, că lucru vădit li se muiaseră bine de tot balamalele. La aceleaşi întrebări ca să vadă dacă Ionel era dumirit ce se petrecuse azi-noapte în aşternuturile lor nu primi niciun răspuns, la fel ca la intrarea în sat.

Când nu mai erau decât câţiva paşi până la podul din faţa porţii, cu glas mieros femeia îl ruga să-şi dea şi el părerea că doar îi şi cumătrul lui, şi-o fi văzut el poate ceva mai bine la cumătrul vreo nemulţumire.

Nemairăbdându-l cumpătul, dar calm şi decis răspunse dând din mâini ca unul care dacă ar fi avut în mână o cretă albă şi în faţa sa o tablă mare şi neagră ca la şcoală i-ar fi desenat ceea ce-i spunea:

— Ian ascultă măi femeie. Da ce Doamne iartă-mă să nu fie mulţumit cumătrul la zi şi mie ce i-a lipsit că slavă Domnului de mâncat a mâncat, de băut a băut… tu frupt i-ai dat, eu spurcăciunea i-am şters-o…?! Ia zi şi mie ce-i mai trebuia lui cumătru să fie nemulţumit…

Seara la ora cinci Ione şi alţi câţiva săteni de-ai lui la fel ca el de vrednici erau adunaţi în curtea brigadierului sorbind întâi de toate câte un păhărel de rachiu şi luând o gustare, discutau, râdeau şi croiau

planuri pentru slava partidului şi victoria socialismului, progresul omenirii şi rodul îmbelşugat al pământului sub noua ordine socială.